

Byla T-279/03

Galileo International Technology LLC ir kt. prieš Europos Bendrijų Komisiją

„Ieškinys dėl žalos atlyginimo — Bendrijos deliktinė atsakomybė — Bendrijos projektas dėl visuotinės palydovinės radijo navigacijos sistemos (*Galileo*) — Prekių ženklų ir komercinių pavadinimų, kuriuose yra žodis „Galileo“, savininkų nurodyta žala — Bendrijos atsakomybė nesant neteisėto jos įstaigų elgesio — Neįprasta ir specifinė žala“

2006 m. gegužės 10 d. Pirmosios instancijos teismo (antroji išplėstinė kolegija)
sprendimas II - 1296

Sprendimo santrauka

1. *Procesas — Ieškinys — Formos reikalavimai*

(Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio pirmoji pastraipa ir 53 straipsnio pirmoji pastraipa; Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalis)

2. *Ieškinys dėl žalos atlyginimo — Bendrijos teismo kompetencija*
(EB 235 straipsnis ir EB 288 straipsnio antroji pastraipa)
3. *Bendrijos prekių ženklas — Teisės aktų derinimas — Prekių ženklai — Reglamento Nr. 40/94 ir Direktyvos 89/104 aiškinimas — Prekių ženklo savininko teisė prieštarauti neteisėtam savo prekių ženklo naudojimui — Prekių ženklui tapatus arba į jį panašus žymuo*
(Tarybos reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalies b punktas; Tarybos direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalies b punktas)
4. *Deliktinė atsakomybė — Bendrijos institucijos atliekamas žymens naudojimas projektui žymėti*
(EB 288 straipsnio antroji pastraipa)
5. *Deliktinė atsakomybė — Sąlygos*
(EB 288 straipsnio antroji pastraipa; Tarybos reglamento Nr. 40/94 9 straipsnio 1 dalies b punktas; Tarybos direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalies b punktas)

1. Pagal Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio pirmąją pastraipą ir 53 straipsnio pirmąją pastraipą bei Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ieškinyje turi būti nurodoma bylos dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Šie patikslinimai turi būti pakankamai aiškūs, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Pirmosios instancijos teismas galėtų priimti sprendimą.

nepriimtini dėl to, kad ieškovas nepateikė patikslinimų dėl nurodytų pažeistų nacionalinės teisės aktų. Iš tikrųjų nuoroda į direktyvos 5 straipsnio 1 dalies b punktą turi būti laikoma pakankamai aiškia ir tikslia, nes ši nuostata suderina taisykles, susijusias su prekių ženklo suteikiamomis teisėmis, apibrėžia išimtinę teisę, kuria naudojasi prekių ženklų savininkai Bendrijoje, ir neginčijama, kad ji buvo perkelta į valstybių narių, kuriose nurodyti prekių ženklai registruoti, nacionalinę teisę.

Kalbant apie ieškinį, kuriuo siekiama Bendrijos institucijos tariamai padarytos žalos atlyginimo, kaltinimai dėl teisių, apibrėžtų Direktyvos 89/104 dėl prekių ženklų 5 straipsnio 1 dalies b punkte, kurias suteikia Bendrijos valstybėse narėse registruoti nacionalinių prekių ženklai, pažeidimo negali būti pripažinti

Tačiau, kadangi direktyvos 5 straipsnio 2 ir 5 dalys apsiriboja leidimu valstybėms narėms numatyti gerą vardą turinčių

prekių ženklų sustiprintą apsaugą, kaltinimas dėl šios nuostatos pažeidimo turi būti pripažįstamas nepriimtinas dėl to, kad ieškinyje nepateikiami paaiškinimai dėl atitinkamų prekių ženklų gero vardo ypatumo ir kai kurių su tuo susijusių nacionalinės teisės aktų suteikiamos apsaugos tvarkos.

principus atitinkantį žalos atlyginimą natūra, jei būtina, nurodymo atlikti arba neatlikti tam tikrus veiksmus forma.

Be kita ko, kalbant apie trečiojoje šalyse įregistruotus prekių ženklus, nuoroda į direktyvą negali kompensuoti trūkstamo patikslinimo dėl teisių į prekių ženklą, tariamai suteiktų atitinkamais ne Bendrijos teisės aktais, pobūdžio ir apimties.

(žr. 36, 40–42, 44, 45 punktus)

2. Iš EB 288 straipsnio antrosios pastraipos ir EB 235 straipsnio matyti, kad Bendrijos teismas turi kompetenciją priteisti iš Bendrijos bet kokios formos žalos atlyginimą pagal bendrus valstybių narių įstatymams deliktinės atsakomybės srityje būdingus principus, įskaitant šiuos

Šiuo atžvilgiu remiantis Direktyvos 89/104 dėl prekių ženklų 5 straipsnio 1 dalimi, pagal kurią toks prekių ženklas leidžia jo savininkui „uždrausti trečiosioms šalims“ juo naudotis, nacionalinio prekių ženklo savininkui suteikiama vienoda apsauga Bendrijoje priklauso bendriems valstybių narių įstatymams būdingiems principams EB 288 straipsnio antrosios pastraipos prasme. Iš tikrųjų prekių ženklų srityje Direktyva 89/104 siekiama, kad registruoti nacionaliniai prekių ženklai būtų vienodai apsaugoti visose valstybėse narėse ir jos 5 straipsnio 1 dalis suderina taisykles, susijusias su prekių ženklo suteikiamomis teisėmis. Be to, Reglamento Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo, kuris pagal EB 249 straipsnio antrąją pastraipą yra privalomas visas ir tiesiogiai taikomas valstybėse narėse, 98 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad jeigu Bendrijos prekių ženklų teismas nustato, jog atsakovas pažeidė arba galėjo pažeisti teises į Bendrijos prekių ženklą, jis priima nutarimą „uždrausti atsakovui toliau atlikti teises į Bendrijos prekių ženklą pažeidžiančius ar galinčius pažeisti veiksmus“ ir imasi tinkamų priemonių, kurios užtikrina šio draudimo laikymąsi.

Nors prekių ženklų savininko vienoda apsauga valstybėse narėse įgyvendinta numatant procesinę galimybę kompetentingiems nacionaliniams teismams priimti sprendimus, draudžiančius atsakovams pažeisti nurodytą teisę į prekių ženklą, iš principo atitinkamą procesinę priemonę Bendrijos teismas turėtų taikyti ir Bendrijai, nes tik jis turi išimtinę kompetenciją priimti sprendimą dėl ieškinio dėl Bendrijos padarytos žalos atlyginimo.

minėtas nuostatas pažeistų tik tuo atveju, jei būtų nustatyta, kad toks naudojimas buvo atliekamas prekėms ar paslaugoms, kurios panašios ar tapačios į nurodytais prekių ženklais žymimas prekes ar paslaugas, žymėti, ir jeigu jis atliekamas komercinės veiklos, kuria siekiama ekonominės naudos, kontekste.

(žr. 105, 106, 111, 114 punktus)

(žr. 63–67 punktus)

3. Pagal Direktyvos 89/104 dėl prekių ženklų 5 straipsnio 1 dalies b punktą ir Reglamento Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo 9 straipsnio 1 dalies b punktą prekių ženklo savininko apsauga priklauso nuo galimybės supainioti, kuri atsiranda būtent dėl prekių ženklu ir nagrinėjamu žymeniu žymimų prekių ar paslaugų tapatumo ar panašumo, ir nuo to, kad trečiojo asmens atliekamas nagrinėjamo žymens naudojimas gali būti laikomas „naudojimu komercinėje veikloje“.

4. Vien tik Bendrijos institucijai ar organui priskiriami aktai ar veiksmai gali būti Bendrijos deliktinės atsakomybės pagrindas. Iš tikrųjų tariama žala turi atsirasti pakankamai tiesiogiai dėl ginčijamo elgesio, t. y. šis elgesys turi būti žalą lemianti priežastis. Tačiau Komisija neprivalo ištaisyti visų savo įstaigų veiksmy, net ir netiesioginių, žalingų pasekmių.

Todėl Bendrijos institucijos atliekamas žymens naudojimas projektui žymėti

Kalbant apie institucijos pasirinkto žymens Bendrijos projektui žymėti naudojimą, kurį atlieka šiuo projektu, kuris susijęs su jų ekonomine veikla, suinteresuotos privačios įmonės, Bendrijos atsakomybė negali atsirasti dėl to, kad šis naudojimas paremtas pačių šių įmonių pasirinkimu. Iš tikrųjų, kadangi laikoma,

kad įmonės žino Bendrijos ir prekių ženklų teisę, atrodo tinkama manyti, kad, atsižvelgiant į atitinkamas teisės nuostatas, jos turi būti laikomos atsakingomis už savo elgesį rinkoje. Iš to išplaukia, kad toks pasirinkimas turi būti laikomas tiesiogine ir lemiamą tariamos žalos priežastimi, nes Komisijos galimas prisidėjimas prie to yra per daug nutolęs, kad įmonių atsakomybė galėtų būti perkelta Komisijai.

(žr. 129, 130, 132, 134, 135 punktus)

5. Tuo atveju, kai žala atsiranda dėl Bendrijos institucijų veiksmų, kurių neteisėtas pobūdis nėra įrodytas, Bendrijos deliktinė atsakomybė gali atsirasti, jei yra įvykdytos visos sąlygos, susijusios su žalos realumu, priežastiniu ryšiu tarp žalos ir Bendrijos institucijų veiksmų bei

neįprastu ir specifiniu ginčijamos žalos pobūdžiu. Kalbant apie žalą, kurią gali patirti ūkio subjektai dėl Bendrijos institucijų veiksmų, ji yra neįprasta, jei peržengiamos ekonominės rizikos, būdingos atitinkamo sektoriaus veiklai, ribos.

Šiuo atžvilgiu žala, atsiradusi dėl to, kad Bendrijos institucija vartojo žodį projektui žymėti, negali būti laikoma peržengiančia rizikos, susijusios su to paties žodžio kaip prekių ženklo naudojimu, ribas, nes dėl pasirinkto žodžio ypatybių prekių ženklo savininkas savo noru prisiėmė riziką, kad kažkas kitas gali teisėtai, t. y. nepažeisdamas teisių į prekių ženklą, tuo pačiu vardu pavadinti tokį projektą.

(žr. 147–150 punktus)